

Mietteitä ja mielihyvää...

Tätä kirjoittaessani Operatiiviset päivät ovat ohi ja normaali päiväjärjestys on palautunut. Katsellessani SAY:n johtokunnan jäsenten kiireitä en voinut entisenä johtokuntalaisena olla tuntematta salaista mielihyvää: eipä tarvitse itse vastata mistään.

Päivät sujuivat loistavasti, aikataulut pitivät, sesioissa keskusteltiin ja ihmiset viihtyivät. Vapaisten esitelmien tiimoilta kuultiin 24 esitystä. Määrä osoittaa, että tutkimustyö ei ole hiipumassa. Ei ollut hullumpaa sekään, että SAY:n kannustuspalinto tuli Tampereelle Heli Leppikankaan kukkaron painoksi. Olipa tehty töitäkin.

Olen keskustellut usean esimieskollegan kanssa nykyisestä anestesia- ja lääketilanteesta. Yhä useampi toteaa, että voisi olla huonomminkin. Tämä ei tietenkään tarkoita sitä, että voisi ryhtyä lepäämään laakereillaan. Tampereella opiskelijat ovat alasta kiinnostuneita, mutta päivystysrupeamat askarruttavat edelleen. Ensihoito ja tehohoitto kiinnostavat kovasti. Tätä valttikorttia kannattaa käyttää.

Professori Tero Ala-Kokko pohdiskeli tehölääketieteen koulutusta anestesiologiassa edellisellä Proffan palstalla. Jos kaikille Suomen tehoille ja tehovalvontaosastoille vaadittaisiin vähintään kaksi erityiskoulutuksen saanutta osaaajaa, tehölääkäreitä pitäisi kouluttaa noin sata. Siinäpä sarkaa. Teholääketieteeseen suuntautunut erikoistuva voisi suorittaa tehopalvelua jopa vuodenkin erikoistumisajastaan. Juuri tapaamisensa pitänyt professorikokous katsoi 6 kuukauden jakson minimiksi ja 9 kuukautta sopivaksi.

Tampereella erityinen mielihyvän aiheeni on ollut alun perin innokkaan opiskelijan ideoima anes-

tesiologyan, tehohoidon ja ensihoidon valinnainen opintojakso. Se järjestetään tänä vuonna jo kolmatta kertaa. Luentoja on kaksikymmentä. Opiskelijat harjoittelevat ensiavussa, teholla, leikkaussalissa ja ambulanssissa. Mukaan pääsevät neljä vuotta opiskelleet. Tänä vuonna kaikkia halukkaita ei saatu mahdutettua kurssille. Nämä 27 onnekasta saavat kädestä pitäen opetusta. Odotan jo innolla kurssin loppuseminaarin pohdintatehtävien purkua. Tehtävinä on 20 väittämää, jotka voivat olla oikein, väärin tai siltä väliltä. Tilaisuus on ollut perinteisesti mielenkiintoinen.

Mielihyvän aiheenani on ollut myös Leila Niemi-Murolan Operatiivisilla päivillä esittämä abstrakti: Akuuttitoimenpiteiden opetus Suomen lääketieteellisissä tiedekunnissa. Opiskelijoiden kyselytutkimuksen vastausprosentti on hyvä. Tampereella (67 %) oli useampi opiskelija laittanut lapselle tippakanyylin. Tamperelaiset opiskelijat olivat merkitsevästi muita tyytyväisempiä sekä toimenpideopetuksen määrään että laatuun.

Valtaosa (82 %) katsoi, että taitopajaharjoittelun tulisi olla pakollista ennen potilaaseen koskemista. Tampereellahan on ollut kliinisten taitojen laboratorio jo vuodesta 1995. Leikkaussaliharjoittelu kestää Tampereella kolme viikkoa. Tämän päätteeksi opiskelijat tulevat suulliseen tenttiin. Aiheet ovat maailmankaikkeudellisia. Erittäin monella on selkeä kuva arvostetusta leikkaussalianestesiologista. Useimmat opiskelijat tuntevat tällaisen jo nimeltä. Tämä suullinen tentti on ollutkin se vihoviimeinen naula nuoren kollegan päänahan metsästämiseksi. Tampereen valmistuvista kursseista joka kymmenes uunituore kollega rupeaa anestesia- ja lääketieteeksi. Aika hyvä juttu! □